

мали тимчасовий характер, оскільки з переходом України до ринкових умов господарювання й стабілізації економічної ситуації ці поняття втратили актуальність.

Отже, пошук шляхів структурних змін на підприємстві передбачає розвиток в різних сферах їхнього функціонування, які забезпечують економічне зростання в умовах конкуренції. Нині на підприємствах необхідні організаційні структурні зміни для перетворення виробничих комплексів у гнучкі структури з широким асортиментом товарної продукції, які зможуть швидко адаптуватися до змін у зовнішньому середовищі.

Використані джерела

1. Соколова Л. В. Організаційно-економічне забезпечення адаптації підприємств до невизначеності бізнес-середовища: Автореф. дис... д-ра екон. наук : 08.06.01. Київ, 2016. 32 с.
2. Адаптація підприємства як засіб забезпечення його економічної безпеки. URL: https://pidruchniki.com/84418/ekonomika/adaptatsiya_pidpriyemstva_zasib_zabezpechennya_ekonomichnoyi_bezpeki. (дата звернення: 10.10.2019 р.)
3. Крисько Ж. Адаптація підприємства до змін зовнішнього середовища через механізм реструктуризації. Галицький економічний вісник: науковий журнал. URL: http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/292/2/GEB_2009_No2-J_Krisko-Turning_to_the_external_environment_company__38.pdf. (дата звернення: 10.10.2019 р.)

Костюк Олександр

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Васіна А.Ю.)

ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ ТА ПРИЙНЯТТЯ СТРАТЕГІЧНИХ РІШЕНЬ РОЗВИТКУ І РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Стратегічне планування розвитку охорони здоров'я на державному й регіональному рівнях повинно передбачати вирішення таких завдань, як створення ринку медичних послуг, виходячи із забезпечення реальної можливості вибору громадянами медичної установи і лікаря; підвищення якості медичного обслуговування та профілактичних заходів; реорганізація мережі медичних установ, у тому числі їх роздержавлення; забезпечення стабільності фінансування системи охорони здоров'я, фармацевтичної й медичної промисловості; розробка й впровадження розширеного набору медичних послуг; організація діяльності санітарної міліції для оперативного контролю над якістю продовольчих товарів; ліквідація умов виникнення епідемій тощо.

Накопичений практичний досвід проведення реформ на місцевому рівні в

Україні вказує на те, що можливі два стратегічних підходи щодо покращення ефективності та якості медичного обслуговування в Україні. Перший з цих підходів існує в межах чинного законодавства про місцеве самоврядування та положень Бюджетного кодексу України і може бути реалізований шляхом прийняття необхідних управлінських рішень на обласному, міському, районному рівнях та на рівні громад.

Другий підхід пов'язаний з упровадженням системи загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування, основними принципами якої є багатоканальний механізм формування консолідованого бюджету на охорону здоров'я, підвищення прозорості розподілу фінансових ресурсів на основі механізму договірних відносин, перехід від постатейного кошторису оплати виробників послуг до методу глобального бюджету, клініко-статистичних груп та з розрахунку на одного жителя, покращення якості медичного обслуговування. Запровадження загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування буде базуватись на відповідному законі України, окремі основні принципи якого вже апробовані на практиці, зокрема стосовно еволюції організаційно-правових форм закладів охорони здоров'я від бюджетних установ до комунальних підприємств та запровадження системи державних закупівель цих послуг на договірній основі.

У контексті обґрунтування стратегії спрямування управлінських рішень щодо покращення стану індивідуального та популяційного здоров'я в Україні інноваційною концептуальною моделлю охорони здоров'я є концепція індивідуалізованої медицини, що виникла та розвинулась на початку 80-х рр. ХХ ст. у США. Цей напрям активно впроваджується як у розвинених країнах, так і в тих, що розвиваються, й співіснує із загальноприйнятою концепцією лікування соціально значущих захворювань з використанням життєво необхідних лікарських засобів. У розвинених країнах світу цей напрям упродовж останніх років входить до найбільш важливих пріоритетних напрямів розвитку системи охорони громадського здоров'я. Лікування рідкісних захворювань – нова парадигма сучасної медицини, в основі якої перебуває конкретний пацієнт, який має певне рідкісне захворювання.

У зв'язку із суспільними дискусіями та пошуком стратегії реформування системи охорони здоров'я в Україні істотне значення має вивчення досвіду розвинених країн світу. Системи організації охорони здоров'я окремих країн характеризуються різноманітністю і національною специфікою.

Система охорони здоров'я, заснована на домінуванні державного регулювання, соціальному страхуванні та солідарному принципі побудови, є однією з найбільш досконалих європейських систем охорони здоров'я

населення, що поєднує позитивні риси як державної, так і приватної системи охорони здоров'я.

Крамарчук Тетяна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Сkochиляс С.М.)

СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ РИЗИКУ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

За сьогоdnішніх умов господарювання надзвичайно актуальним є всестороннє та глибоке розуміння сутності та видів ризиків в діяльності організації. Одним із важливих факторів здійснення підприємницької та адміністративної діяльності вважаються економічні та соціальні ризики. Дослідження наукових видань свідчить про неоднозначність тлумачень науковцями та економістами поняття «ризик».

В літературних джерелах є декілька концепцій філологічного походження коренів слова «ризик» [1, с.179; 3, с.485]:

- грецьке «*ridsicon*» та «*ridsa*» – що означає «скеля»;
- іспано-португальський корінь слова «ризик» має значення – «камінь, підводна скеля»;
- староіталійське «*risicare*» – означає «маневрувати між...»;
- французьке «*resque*» – «загроза» або «небезпека»;
- в перекладі із латинського «*rescum*» значить «те, що руйнує» або «непередбачуваність».

На сьогодні ще немає однозначного визначення категорії «ризик», попри те, що дане поняття зустрічається в багатьох гуманітарних та природничих науках. Це можна пояснити, з однієї сторони, багатосторонністю цього об'єкта, а з іншої – повним ігноруванням ризику вітчизняним господарським законодавством в діючій економічній та господарській практиці і в управлінській діяльності.

Одним із найбільш розповирених визначень ризику є потенційна можливість невдачі, небезпеки й понесення втрат. В дослідженій нами економічній літературі найчастіше зустрічаються наступні трактування ризику:

- ймовірність підприємства зазнати збитків у результаті здійснення підприємницької діяльності;
- комбінація ймовірності події та її наслідків [2];
- ймовірність втрати підприємством частини своїх ресурсів, недоодержання доходів чи появи додаткових витрат у результаті здійснення